

ГИЙОМ АПОЛИНЕР ОРАНЖАДАТА

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

Големите парижки ежедневници съвсем бегло отбелязаха случая Джеймс Кимбърлин, около който се вдигна страхотен шум не само в Австралия, но и в Англия. Писа се единствено, че задържаният за убийство Джеймс Кимбърлин бил даден под съд, признат за виновен и екзекутиран.

Бях в Мелбърн по време на тези събития и познавах донякъде доктора. Няколко пъти ми се бе отдал случай да се срещна с него и бях успял да оценя редките качества на неговата мисъл, изцяло погълната от въпросите на науката.

Славата му на лекар нямаше равна в цяла Австралия, така че клиентелата му беше многобройна.

Той беше около четиридесетгодишен човек с рядко срещана сила. Беше ерген, водеше безукорен живот и, общо взето, единодушно се признаваше, че няма недостатъци.

Впрочем приписвах му една своеобразност, способна да го обрисова по-добре, отколкото всичко, което може да се добави: говореха, че изпитвал такъв ужас от смъртта, та викнали ли го при болен, за когото той чувствал, че е обречен, отказвал да го лекува и молел да се обърнат към някой негов събрат. Бързаха обаче да отбележат, че подобни случаи били изключително редки. Твърдеше се, че през дългата си лекарска практика само два пъти бил отказал да се наеме с възлаганото му лечение. Ето защо се носеше слух, че доктор Джеймс Кимбърлин е изцерил всички лекувани от него болни и че ако е дал съвет или е предписал лекарство, оздравяването е сигурно.

Когато вестниците разгласиха задържането му за убийство, се надигна всеобщ протест, че е станала грешка, защото съществуването на Джеймс Кимбърлин изглеждаше съвсем неопетнено. Ала скоро очевидността се наложи на всички. Човек можеше само да се чуди на странното по характер престъпление, извършено от лекаря.

Обстоятелствата заслужават да бъдат известни в подробности. При тях има нещо повече от обикновено произшествие: те представляват възможно най-чудновата картина за това как професионалните навици могат изведнъж да изродят един праволинеен и честен дух, призван главно да удължава живота на себеподобните си.

Няма защо да се боим, че подобно събитие може да се случи у нас. Тук учените са твърде вещи и страстта им към науката винаги

отстъпва пред човечността. Това можеше да стане само в новосъздадена страна, където опитният и сръчен лекар се ползва с такава тежест, че може да стигне дотам, да реши, че е неподвластен на законите и господар на съществуванятия, които той оспорва на смъртта.

Ето и фактите:

Някакъв човек на име Лий Лус, скотовъдец от вътрешността на страната, пристигнал с голяма сума в злато, която поредица от несुшави години му позволила да натрупа. Той отдавна чувствал, че линее от болест, чиято причина никой не можел да определи.

Щом пристигнал в Мелбърн, скотовъдецът посетил различни лекари, които преценили, че е твърде късно да се предприеме каквото и да било, и го посъветвали да изготви завещанието си.

Лий Лус отишъл право в някакъв бар, където възнамерявал да похарчи златото, а сетне да си тегли куршума. Лицето му обаче било толкова разстроено, че му спечелило симпатиите на сервитьорката — червенокоса ирландка, пред която той изложил окаяното си положение. Тя го посъветвала час по-скоро да се обърне към доктор Джеймс Кимбърлин и така му го прехвалила, че възвръщайки си изведнъж смелостта, Лий Лус се отказал от самоубийството, зарязал питието си и отишъл да позвъни на вратата на прословутия лекар.

Влиза той, представя се, казва от какво се оплаква. Докторът го преглежда и студено му казва, че няма какво да му предпише.

Лий Лус настоява.

— Моля ви, докторе, не ме отпращайте — казва той, — та нали отказът ви е равносилен на смъртна присъда.

Джеймс Кимбърлин го поглежда и изпитва силна жалост към човека, за когото знае, че е изгубен.

„Защо да го обезсърчавам? — помисля си. — Нека поне умре с мисълта, че се спасява.“

— Добре тогава — казва, — пийте оранжада, и то колкото ви душа иска.

Лий Лус си тръгнал успокоен, а доктор Кимбърлин, убеден, че той не ще живее дълго, забравил за нежеланото посещение.

Междувременно болният поглъщал оранжади. Пиел сутрин и вечер. Пил така в продължение на година и по този начин си възвърнал здравето и коремчето.

Тогава, готов да отпътува за дивите местности, където отглеждал овцете си, Лий Лус решил, че негов дълг е да засвидетелства признателността си на своя спасител.

Отишъл при него с богат дар. Доктор Кимбърлин с мъка го познал. Не можел да повярва в подобно чудодейно лечение.

Ала накрая, неспособен да се усъмни в успеха на предписаните от него оранжади и изпълнен с безмерно любопитство относно причините на това изцеление, той замолил Лий Лус да влезе в кабинета му и обзет от професионална лудост, взел револвер, застрелял го в главата, направил му аутопсия и потърсил при огледа на тялото причината на болестта, чийто принцип никой негов събрат не успял да открие и която той неволно излекувал.

Ала когато си възвърнал разсъдъка, той се уплашил от престъплението си, напуснал града и няколко дена се скитал сред природата, докато полицията узнала за изчезването му, открила трупа и в една гора, безсенчеста като всички гори в Австралия, намерила чудатия престъпник точно когато се готвел да сложи край на живота си.

Накратко, Джеймс Кимбърлин напразно се опита да убеди съдиите, че е действал в момент на умопомрачение. Осъдиха го и се наложи да заплати с живота си странното покушение, към което го бе тласнала трескавата възбуда, породена от изумление — ни най-малко престъпно, а чисто научно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.